

Vijf kleuren wit voor gevel museum Beeckestijn

Bouwvakkers zijn nog druk bezig met het schoonmaken van de gevels van Beeckestijn. Al de oude, 'te witte' verf gaat er af.

FOTO • UNITED PHOTOS DE BOER • CYNTHIA VAN DIJKE

VELSEN-ZUID • WILFRED SIMONS

Je moet er goed voor kijken. Op het eerste gezicht lijken de verkleurde vlekken op de zijgevels van museum Beeckestijn op mos, of aanslag van algen. Maar bij nadere beschouwing ontdekte directeur Joke van der Aar het camouflagegroen dat tijdens het groot onderhoud aan de gevel boven kwam. Het groen werd er in, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog opgeschilderd, toen Beeckestijn in gebruik was bij achtereenvolgens Nederlandse, Duitse en Canadese militairen.

De muren van Beeckestijn zijn kaal en grijs. De schilders hebben de gevel van de buitenplaats, die een grote onderhoudsbeurt krijgt, vorige week helemaal kaal gemaakt. Omdat de Home and Garden Fair half mei losbarst, moet Beeckestijn weer in oude luister te zien zijn. Voor Van der Aar is het duidelijk dat dat niet de kleur wit is die de gevels tot voor kort hadden. Die zegt meer over de restauratiepraktijk van de jaren '60 dan over de eerste helft van de achttiende eeuw.

„De gevels waren eigenlijk té wit”, weet Van der Aar. Omdat

de restaurateurs destijds nog niet voluit konden steunen op degelijk historisch onderzoek, gingen ze af op hun smaak. „Het witte Beeckestijn van de jaren '60 weerspiegelt een stijl van restaureren die toen voor heel authentiek doorging”, weet Van der Aar. „Dat zelfde geldt voor de zijtuinen. Wat daar te zien is, heeft niets met de achttiende eeuw te maken, het is zéér gedateerd jaren '60. Het is een interpretatie naar de smaak van die tijd”, aldus de directeur.

Van der Aar laat op dit moment onderzoek doen in het archief van de Rijksdienst voor de Monumentenzorg in Zeist. Daar is een dossier te vinden dat is aangelegd tijdens die eerdere, grote restauratie in de jaren '50 en '60. Van der Aar zoekt daar naar restanten van de oorspronkelijke kleuren. Veel hoop dat ze ze vindt, heeft ze niet. „Ik denk dat de oorspronkelijke kleuren al in het begin van deze eeuw verloren zijn gegaan. Zelf heb ik eens in het archief gezocht naar de originele kleuren van het interieur en toen heb ik ook niets gevonden. Maar wie weet! We zoeken nog door.”

Als het onderzoek niets ople-

vert, moet de museumdirectie terugvallen op meer algemeen inzichten die de laatste jaren zijn opgedaan. Die zeggen dat het gebouw wel wit moet zijn, maar 'iets rijker' dan men tegenwoordig gewend is. „De kleurstelling moet de architectuur versterken. De pilasters en uitstekende delen in de gevel, maak je dan iets donkerder dan de gevelvlakken. Je ziet het verschil nauwelijks, het is heel subtiel, maar je ervaart diepte en structuur.” Voor het beste resultaat zijn er wel vijf verschillende 'witten' op een gevel nodig.

Van der Aar ontkent niet dat zij dit persoonlijk mooier vindt dan één uniforme kleur wit. Maar er zijn ook bewijzen van andere buitenplaatsen dat deze manier van schilderen zo'n tweehonderd jaar geleden een algemene praktijk was. Hoewel de kans blijft bestaan dat deze opknabbeurt over veertig jaar als een 'typische jaren 90-restauratie' wordt beschouwd, is Van der Aar daar niet zo bang voor. „We weten er nu veel meer van. Het blijft een interpretatie, maar ik heb hier vertrouwen in.” Over twee weken gaan de eerste 'kleurproefjes' op de muren.